

Spoeoedeisende hulp in Paramaribo

LEROY: Hoe kon ik nou zo stom zijn? Ik gebruik altijd handschoenen en sla altijd de beschermkap naar beneden. In de zes maanden die ik nu op deze houtzagerij in Paramaribo werk, is er nog nooit een ongeluk gebeurd. Maar ze bleven maar waarschuwen: 'Je moet uitkijken jongen! Als je niet oppast, ben je zo je vingers kwijt'. Nu weet ik het. Ik lette niet op toen ik de plank met mijn linkerhand tegen de cirkelzaag duwde. Eerst voelde ik niets, ik schrok vooral van de rode spetters. De pijn kwam pas toen ik zag dat er bijna niets meer van mijn vingers over was. Ze hingen er nog wel aan, maar ik herkende ze niet meer.

ZUSTER CECILIA: Ik heb ze al vaker zien komen uit de houtzagerij. Het zijn altijd die jonkies die niet goed oppassen. Ze krijgen instructies, maar daar doen ze niets mee. En dan mogen wij het hier voor ze opknappen. In de zagerij vinden ze zichzelf de grote man, maar hier worden ze weer kinderen. Ik zal wat jodium pakken en dan mag die coassistent uit Holland het verder opknappen.

Anatomieboek

HOLLANDSE COASSISTENT: Zoiets heb ik nog nooit gezien. Het ogenschijnlijk gemak waarmee een cirkelzaag in films een lichaam kan bewerken, moet wel op waarheid berusten. De linkerhand van de jongen ziet er werkelijk niet uit. Maar als ik door de rode ravage heen kijk, zie ik toch ook wel de schoonheid van het ongeluk. Zijn linkerduim is door de cirkelzaag precies in de lengterichting doorgesneden: het lijkt wel rechtstreeks uit mijn anatomieboek te komen.

LEROY: Ik heb hem gevraagd of ik mijn hand zal kwijtrakten. Hij lijkt me wel vriendelijk, maar hij ontwijkt mijn vraag. Waarom? Denkt hij dat ik mijn linkerhand nooit meer normaal kan gebruiken? Ik ben ook nog eens linkshandig! Natuurlijk vraagt hij me of ik linkshandig ben en nu moet ik het uitspreken. Ik kan niets meer zeggen.

ZUSTER CECILIA: De Hollander wil dat we Leroy wat pijnstilling geven. Dat kan er ook nog wel bij. Zo stoer als ze op straat zijn, zo klein worden ze hier. Als hij had geluisterd, was het niet gebeurd. Ik zal de spuit voor de Hollander vullen, maar hij zal zelf de patiënt het spuitje moeten geven. Ik ben druk. Ik heb nog meer te doen.

HOLLANDSE COASSISTENT: Als ik de duim verdoof, zeg ik Leroy dat het even pijn zal doen, maar dat de pijn daarna langzaam zal verdwijnen. Eigenlijk heb ik geen idee hoe pijnlijk het is. Als ik te dicht bij het bot zit, schreeuwt Leroy het uit en verontschuldigt ik me. De zuster heeft een spuit met diclofenac gevuld en vraagt of Leroy zijn broek wil uitdoen. 'Dat vind je toch niet erg?', vraagt ze de jongen. 'Zou jij je broek voor mij uitdoen, Kees?', vraagt ze me als ze merkt dat Leroy treuzelt. Ik sta versteld. Zie je niet dat ik bezig ben een duim te verdoven?

Miss Suriname

LEROY: Mijn vingers liggen eraf en dan gaat ze ook nog met hem flirten. Hij leek me zo vriendelijk maar hij heeft geen idee. En dan die glimlach toen die verpleegkundige hem vroeg of hij zijn broek voor haar zou willen uitdoen.

ZUSTER CECILIA: Die verlegenheid van die Hollanders, het blijft me verbazen. Een klein grapje en meteen reageren ze alsof ik ze wil bespringen. Ik weet dat ik nooit Miss Suriname zal worden, maar om nu zo verkrampt te reageren... Probeer ik het ijs te breken, wordt het alleen maar kouder in de kamer. Ik heb het druk, ik ga verder, hier heb ik geen tijd voor.

Kees Broertjes, volgde vorig jaar een keuzecoschap in het Academisch Ziekenhuis in Paramaribo, Suriname.

